

Arrest

nr. 181 361 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

Reden van de beslissing tot vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

1.2. Op 22 oktober 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vernielde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij op 3 november 2016 gerepatriëerd werd naar Nigeria.

2.2. De verzoekende partij heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep in zoverre het betrekking heeft op voormeld bevel.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod

3.1. Verzoekende partij betoogt als volgt:

“IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Nigeria en gedurende twee jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoekster. Verzoekster heeft in België familie waarop ze kan terugvallen, haar broers wonen namelijk in België.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de termijn van 2 jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

“ Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blijk te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeksters. Daar verweerder niet kan volstaan

met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd.”

De bestreden beslissing stelt louter: ‘Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres’.

Dat een inreisverbod van 2 jaar zeker niet proportioneel is in het dossier van verzoekster.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Aanvankelijk werd men meermaals teruggefloten door uw raad omwille van het opleggen van de maximumtermijn en daarbij geen enkele afweging te hebben gemaakt of rekening te hebben gehouden met de elementen en stukken in een dossier. Nu meent men dit te kunnen vermijden door niet de maximumtermijn op te leggen maar dit is flagrant fout gezien men geen enkele afweging maakt of nog steeds geen rekening houdt et alle stukken en de feitelijke situatie.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoekster en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen en de termijn hiervan te bepalen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster.

Verzoekster mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoekster!

Men haalt niet alleen drogredekenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen. Haar familie woont namelijk in België en ze heeft in haar land van herkomst niemand meer waarop zij kan terugvallen.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

IV.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Nigeria is nog steeds zeer gevaarlijk. Boko Haram zaait er veel terreur. In bijlage vindt u verschillende krantenartikelen die dit staven. Er zijn daar de afgelopen maanden verschillende terroristische aanslagen gebeurd met heel wat doden tot gevolg.

Ook stelt het Belgische reisadvies: “De toestand in een aantal deelstaten van Nigeria is buitengewoon chaotisch; verschillende plaatsen zijn onveilig, vooral in het noordoosten en de Nigerdelta.

Nog altijd voert de terroristische groepering 'Boko Haram' op geregelde tijdstippen aanslagen uit in Noord-Nigeria en de Middle Belt. Door acties van het leger in het noordoosten voelt de rebellie zich momenteel in het defensief gedwongen. De humanitaire situatie in deze regio is bovendien alarmerend. Alle reizen naar de deelstaten Adamawa, Bauchi, Borno, Gombe, Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina, Kebbi, Nassarawa, Niger, Plateau, Sokoto, Yobe en Zamfara worden dan ook formeel afgeraden.”..

Niet alleen de terroristische aanvallen maken Nigeria onveilig om terug te keren, ook de ondervoeding die er nu heerst door deze terroristische aanslagen is onmenselijk. Dit wordt ook bevestigd door meerdere mediabronnen.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“ Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nigeria nog steeds zeer onveilig is.

Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet inroepen, zij kan dan ook niet terugkeren!! Zij heeft geen familie meer in haar land van herkomst waarop zij kan terugvallen.

Dat niet alleen Nigeria een onveilig land is voor verzoekster omwille van de terroristische groep Boko Haram, maar ook dat voor een alleenstaande vrouw in Nigeria, als minderheidsgroep, het voor verzoekster ook moeilijk wordt om de bescherming van haar land van herkomst in te roepen en heel onveilig is.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoekster."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gewezen op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het feit dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan omdat verzoekende partij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft. De duur van het inreisverbod is twee jaar omdat verzoekende partij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven zodat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoekende partij wijst erop dat zij broers heeft die in België wonen en dat er geen afweging werd gemaakt van haar familiaal leven.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij stelt dat zij broers heeft die in België wonen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft:

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleden heeft met haar broers die op het Belgische grondgebied verblijven. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij de aanwezigheid van broers op het Belgische grondgebied op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt zodat aan deze loutere bewering bezwaarlijk enig gewicht kan worden gegeven. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 oktober 2016 een vragenlijst heeft ingevuld waarbij zij aangaf geen familieleden te hebben op het Belgische grondgebied.

Bovendien, zelfs al zou verzoekende partij broers hebben op het Belgische grondgebied, dan nog wijst de Raad er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Gelet op voorgaande en waar de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel koppelt aan het feit dat haar broers in België verblijven, kan evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij rekening had moeten houden met de aanwezigheid van de broers van de verzoekende partij wanneer blijkt dat verzoekende partij hiermee geen beschermenswaardig familieleden heeft.

Verzoekende partij die bovendien nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België, toont evenmin aan dat er hinderpalen zijn die haar verhinderen om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met haar broers of dat deze haar in het herkomstland komen bezoeken.

3.6. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat er zonder meer een termijn van twee jaar wordt opgelegd zonder enige afweging te maken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt wordt niet slechts verwezen naar het feit dat zij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij gewezen heeft op het feit dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft zich illegaal op het grondgebied op te houden. Rekening houdende met dit gegeven heeft de verwerende partij geoordeeld dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Er blijkt aldus duidelijk dat de omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij in ogenschouw werden genomen teneinde een termijn van het inreisverbod te bepalen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk welke andere specifieke omstandigheden de verwerende partij niet in ogenschouw genomen zou hebben.

Het betoog van verzoekende partij doet blijk geven van een andere beoordeling van de zaak maar zij slaagt er daarmee niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.7. Verzoekende partij meent tenslotte dat de situatie in Nigeria nog steeds gevaarlijk is waarbij verwijst naar het Belgisch reisadvies terzake waarbij zij eveneens stelt dat verschillende bronnen in de media stellen dat het in Nigeria onveilig is.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.9. Met een verwijzing naar enkele terroristische aanslagen door Boko Haram in bepaalde deelstaten van Nigeria maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk in Nigeria dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit het citaat van het Belgisch reisadvies blijkt niet dat het gehele grondgebied van Nigeria onveilig is of dat verzoekende partij specifiek geïdentificeerd wordt door Boko Haram.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekende partij verwijst, slaat bovendien niet op Nigeriaanse burgers, doch heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Waar verzoekende partij ook nog verwijst naar "*verschillende bronnen in de media*" waaruit blijkt dat er ook ondervoeding zou heersen waarbij uit lezing evenwel blijkt dat het vooral gaat om kinderen en jongeren en het een specifiek gebied in Nigeria betreft, alsook de overige berichtgeving die handelt over de situatie in opvangkampen en een aanval op bepaalde doelwitten in bepaalde gebieden kan zij evenmin overtuigen om aannemelijk te maken dat zij als volwassen persoon bij een terugkeer

naar Nigeria waarbij zij vrij is zich te vestigen in een veilig gebied dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Ook haar niet-gefundeerde stelling dat zij als alleenstaande vrouw een minderheidsgroep uitmaakt die onderworpen wordt aan onmenselijke behandeling, kan geenszins overtuigen om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.10. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER